

staet det saaledes — at Medlemmer af Amtsrædet have været Gjenstand for Pression, at deres Afstemning ikke har været fri, saa er det saa stor en Utilbørlighed, at det ikke kan gaa upaatakt hen. Den ærede Minister siger, at der er ingen Klager komne til ham hverken fra Sogneraad eller fra Amtsræd. Ja, hvorledes skulle de egentlig klage, da Medlemmer af Amtsrædet staa med den Trusel, at dersom de ikke stemme som de skulle, ville de blive undergivne Tvangsmulkt. Hvorledes skulle Medlemmerne overhovedet klage? De kunne ikke engang stemme. Der foreligger i Virkeligheden en Uklarhed. Der er ingen Tvivl om, at Ministeren har Ret, naar han siger, at Amtsrædet har en vis Forpligtelse, som skal opfyldes; men i dette Tilfælde er det lige saa klart, at det bliver Amtsrædets Skjøn, der bliver det Afgjørende i Henseende til, om det i dette Tilfælde har en saadan Forpligtelse eller ikke. I § 47 i Landkommunalloven staa der nemlig udtrykkelig, at Amtsrædet i alle saadanne Tilfælde skal give Sogneraadet et eller andet Paalæg, hvis det finder, at Sogneraadet har Uret, men det er virkelig selv Dommer over dette Spørgsmaal, om Sogneraadet har Uret eller ikke; det maa kunne sælde denne sin Dom ganske frit uden Trusel om Tvangsmulkt. Skulde det Tilfælde indtræde, at Amtsrædet tager en Beslutning, som Amtmanden finder, er forkert, det vil sige, at Amtsrædsmedlemmerne sige: Vi finde, at Sogneraadet har Ret, da er der ikke Noget derpaa at sige; de kunne frit sige: Vi ville ikke tvinge Sogneraadene til at udføre ministerielle Cirkulærer. Saa er Amtmanden imidlertid ganske vist, som Ministeren fremhævede, ifølge Kommunallovens § 51 berettiget til at kassere Amtsrædets Beslutning. Der staaer nemlig i Loven: „Finder Amtmanden, at Amtsrædet har taget en Beslutning, som overskrider dets Myndighed eller i anden Henseende er stridende mod Lovgivningen, eller at den gaar ud paa at træffe en for Amtskommunen fordærlig Foranstaltning eller — hvad der her er Hovedsagen — „at negte Opfyldelsen af en samme paahvilende Pligt, skal han ved sin Erklæring til Forhandlingsprotokollen midlertidig sætte Beslutningen ud af Kraft, hvorefter han snarest muligt gjør Indberetning herom til Indenrigsministeren, der da afgjør Sagen. En Gjenpart af Indberetningen tilstilles Amtsrædet“. Det er den Paragraf, den ærede Minister citerede, og ifølge denne Paragraf er det ganske rigtigt, at hvis Amtmanden finder, at Amtsrædet har undladt at opfylde en Forpligtelse, i dette Tilfælde altsaa at opfylde den

Pligt, det maatte have ifølge Lovgivningen til at paalægge Sogneraadet at udføre det og det, kan Amtmanden sætte Bestemmelsen ud af Kraft og referere Sagen til Ministeren. Det er noget ganske Andet. Saa kan Ministeren afgjøre Sagen, og saa bliver denne Afgjørelse af Sagen naturligvis Gjenstand for Paalægge, kan blive Gjenstand for Interpellation her, kan blive Gjenstand for Klage og kan gaa til Domstolene o. s. v. Men det er ikke det, der er Tale om. Her ere Amtsrædsmedlemmerne truede med, at de vilde blive satte under Tvangsmulkt, naar de ikke expedit fremmede denne Sag og paalagde Sogneraadet at udføre Kultusministerens Cirkulære. Det er muligt, at det har været forkert udtrykt, det er muligt, at der har været en Misforstaaelse, men jeg er ganske vis paa, ogsaa efter at have talt med Medlemmer af dette Amtsræd, at den Udtalelse, saaledes som den er kommen, ikke blot maa være rigtig refereret her i Bladet, men virkelig har haft en saadan Karakter, at den var aldeles uforenlig med Amtsrædets Selvstændighed, og at de Paagældende vare i højeste Grad i Tvivl om, hvad de skulde gjøre, idet de nemlig maatte anse deres Afstemning for ufri, idet de mente, efter det, der her var sset, at Amtsrædets Medlemmer kunde vente at blive satte i Tvangsmulkt, hvis de stemte mod Forslaget og negtede at paalægge Sogneraadet et saadant Bud som det, der forlangtes af Amtmanden. Det er jo ganske utvivlsomt — det vil den ærede Minister vistnok ogsaa indrømme — at det vilde være fuldstændig forkert. I det Spørgsmaal, om Amtsrædet skal tvinge Sogneraadet eller ikke, maa Amtsrædet have Lov til at stemme frit. . . (Afbrydelse af Indenrigsministeren). . . Ja, ikke sandt! Thi det er jo ganske klart, at det kun er forpligtet til at paalægge Sogneraadet det Bud, her er Tale om, hvis det finder, at Sogneraadet har Uret. Der staaer jo udtrykkelig kun, hvis det finder, at Sogneraadet undlader at udføre Noget, hvortil det er forpligtet, eller overskrider sin Myndighed. Men finder Amtsrædets Medlemmer, at det er Kultusministeren, der har Uret, hvilket ikke er usandsynligt — Kultusministeren er rimeligvis ikke selv sikker paa, at han har Ret i den Sag. . . . (Modsigelse af Indenrigsministeren). Nei, det kan han ikke være, thi det er ikke saadan at fortolke med fuldkommen Sikkerhed alle de gamle Rancellistruiver og Anordninger, alt det indfiltrerede Bæv, man talder Stolelov her i Danmark — Finder Amtsrædet altsaa, at Kultusministeren har Uret og Sogneraadet har Ret, da er det i sin gode